

Ilegitimitatea violenței, violența legitimității

CrimethInc

2012

Cuprins

UNELTELE CONDUCĂTORILOR: DELEGITIMIZAREA, DENATURAREA ȘI DIVIZAREA	5
ISPITA LEGITIMITĂȚII	7
CONCLUZII: ÎNAPOI LA STRATEGIE	9
MAI MULTE DE CITIT:	11

Ce este violența? Cine ajunge să o definească? Își are vre-un loc în căutarea libertății? Aceste întrebări vechi de ani de zile s-au întors în fața noastră în timpul mișcărilor Occupy. Dar această discuție nu se poartă niciodată la un nivel de teren; în timp ce unii deligitimează violența, limbajul legitimității în sine pavează drumul folosirii acesteia de către autorități.

CHIAR DACĂ LINII DE POLIȚIȘTI PE CAI ȘI CU CÂINI AU SĂLTAT STRADA PRINCIPALĂ DIN AFARA STAȚIEI DE POLIȚIE PENTRU A-I ÎMPINGE PE PROTESTATARI ÎNAPOI, AU FOST LOCURI SEMNIFICANTE CU VIOLENȚĂ UNDE ACEȘTIA NU AU PUTUT AJUNGE.

–THE NEW YORK TIMES, DESPRE PROTESTELE DIN ANGLIA DIN AUGUST 2011

În timpul summitului FTAA din 2001, din orașul Quebec, un ziar a prezentat faptul că violența a erupt atunci când protestatarii au început să arunce canistre de gas lacrimogen înapoi în liniile de poliție. Când autoritățile percep a avea un monopol asupra legitimității de a folosi uz de forță, “violența” este de dese ori folosită cu scopul de a denota *folosirea ilegală a forței* – orice întrerupe sau scapă de sub controlul lor. Asta face din termen ca având o semnificație plutitoare, în timp ce este de asemenea înțeleasă ca fiind “un rău sau o amenințare care violează consimțământul.”

Acest lucru este în continuare complicată de către modalitățile în care societatea noastră este bazată și pătrunde prin *rău sau o amenințare care violează consimțământul*. În acest sens, nu este violent să trăiești pe teritorii colonizate, distrugând ecosisteme prin consumul nostru zilnic și beneficiind din relațiile economice care sunt forțate altora cu arma în mână? Nu este violent pentru paznicii înarmați să păstreze hrana și teritoriul, cândva bunuri deținute la comun, sau să stea la o parte în timp ce oamenii sunt lăsați fără casă? Este mai violent să arunci cu gaze lacrimogene înapoi în poliție, sau să-i denunți pe cei care le aruncă înapoi ca fiind “violenți”, oferind poliției mână liberă în a face lucruri mult mai grave?

În această stare a lucrurilor, nu există așa ceva precum nonviolență – cel mai aproape de asta ne putem apropia negând răul și amenințarea promovată de susținătorii violenței de sus în jos. Iar atunci când foarte mulți oameni sunt investiți în a avea privilegiile pe care acest tip de violență le permite, este o chestiune naivă să credem că ne putem apăra pe noi și pe alții din grupul celor deposezați fără a viola dorințele a cel puțin câțiva bancheri și deținători de teren. Deci, în loc să întrebăm dacă o acțiune este violentă, am putea face mai bine să întrebăm simplu: contracarează diferențele de putere sau le consolidează?

Aceasta este întrebarea fundamentală a anarhismului. O putem pune în orice situație; orice altă întrebare despre valoare, tactici și strategie îi preced acesteia. Când întrebarea poate fi pusă astfel, de ce ar mai dori cineva să tragă dezbaterea înapoi la dihotomia violenței și nonviolenței?

Discursul violenței și nonviolenței este foarte atractiv din cauză că oferă o cale ușoară de a pretinde o poziție înaltă morală. Acest fapt o face să fie seducătoare atât pentru a critica statul cât și pentru a concura împotriva altor activiști pentru influență. Dar în societatea ierarhică, obținând *poziția înaltă* de cele mai multe ori consolidează însuși ierarhia.

Legitimitatea este una dintre monedele care sunt inegal distribuite în societatea noastră, prin care diferențierile sale sunt păstrate. Definind oameni sau acțiuni ca fiind violente este un mod de a-i exclude din discursul legitimității, sau a-i pune în tăcere. Acest lucru consolidează alte forme ale marginalizării: o persoană bogată și albă poate acționa “nonviolent” în moduri care ar putea părea ca fiind violente dacă era o persoană de culoare și săracă și ar fi făcut același lucru. Într-o societate inegală, definirea “violentei” nu mai este neutră decât oricare altă unealtă.

Definind oameni și acțiuni ca fiind violente au, de asemenea, consecințe imediate: justifică uzul de forță împotriva lor. Acest lucru a fost un pas esențial în practic toate campaniile care au ținut comunitățile cu oameni de culoare, mișcări protestatare, și alții de pe partea greșită a capitalismului. Dacă ai participat la destule mobilizări, știi că, de cele mai multe ori, este posibil să anticipezi exact câtă violență va folosi poliția împotriva demonstrațiilor bazându-te pe poveștile prezentate la știri cu o

seară înainte. În acest sens, analiștii și chiar organizatorii rivali pot participa la *supraveghere* împreună cu poliția, determinând cine este o țintă legitimă bazându-se pe modul în care înscenează povestea.

La aniversarea de un an de la răscoala din Egipt, armata a pus în vigoare Legile de Urgență – “cu excepția cazurilor legate de vandalism.” Populara răsturnare a anului 2011 a forțat autoritățile să legitimizeze formele anterioare neacceptate de rezistență, avându-l pe Obama care caracteriza o răscoală în care mii de oameni s-au luptat cu poliția și au ars secții de poliție, ca fiind “nonviolentă”. Pentru a relegitimiza apparatusul legal a dictaturii, a fost necesar să se creeze o nouă distincție între “vandali” violenți și restul populației. Și totuși, substanța acestei distincții nu a fost niciodată scrisă; în practică, “vandal” este un cuvânt care descrie o persoană țintită de către Legile de Urgență. Din perspectiva autorităților, *suferința produsă de violență* în sine ar fi de ajuns ca să marchezi victimele acestea ca fiind violente – de exemplu, ca și ținte legitime.

Deci, atunci când o bucată mare din populație se angajează în rezistență, autoritățile trebuie să redefinească aceasta ca fiind nonviolentă, chiar dacă inițial era considerată ca fiind violent. În caz contrar, dihotomia dintre violență și legitimitate s-ar putea eroda – și fără dihotomie, ar fi mult mai greu de justificat uzul forței împotriva celor care amenință status quo-ul. Din același punct, cu cât cedăm mai mult teren în ceea ce permitem autorităților să definească ca fiind violentă, cu atât vor intra mai mult în aceea categorie, iar riscul cu care ne vom confrunta va fi mult mai mare. O consecință a ultimelor câtorva decenii de nesupunere civilă nonviolentă este că un număr de oameni consideră ridicarea tonului vocii unei persoane ca fiind violentă; acest lucru face posibilă portretizarea celor care iau până și cei mai tentativi pași spre a se apăra de violența poliției, putând fi făcuți vandali violenți.

PERSOANELE CARE AU FORMAT UN ZID UMAN ȘI AU REZISTAT ACTIV, ESTE ÎN SINE UN ACT DE VIOLENȚĂ... A TE CONSTITUI ÎNTR-UN LANȚ UMAN ATUNCI CÂND S-A ORDONAT SĂ SE RETRAGĂ NU ESTE UN PROTEST NONVIOLENT.

– CĂPITANUL DE POLIȚIE MARGO BENNETT, CITAT ÎN THE SAN FRANCISCO CHRONICLE, JUSTIFICÂND UZUL DE FORȚĂ ÎMPOTRIVA STUDENȚILOR DE LA UNIVERSITATEA CALIFORNIA DIN BERKLEY

UNELTELE CONDUCĂTORILOR: DELEGITIMIZAREA, DENATURAREA ȘI DIVIZAREA

Represiunea violentă este numai o parte din cele două componente a strategiei prin care mișcările sociale sunt suprimate. Pentru ca această represiune să fie de succes, mișcările trebuie împărțite în *legitime* și *ilegitime*, prima fiind convinsă să o dezmoștenească pe cealaltă – de obicei, în schimbul privilegiilor sau concesiilor. Putem observa acest proces îndeaproape în eforturile jurnaliștilor profesioniști Chris Hedges și Rebecca Solnit, de a demoniza mișcarea Occupy.

În “Throwing Out the Master’s Tools and Building a Better House: Thoughts on the Importance of Nonviolence in the Occupy Revolution” de anul trecut, Rebecca Solnit a combinat argumente atât morale cât și strategice împotriva “violentei”, acoperindu-și pariurile cu un soi de excepționalism american: zapatistii poartă arme și rebelii egipteni dau foc clădirilor, dar nimeni nu are voie să facă ceva de genul datului foc unui coș de gunoi în State. La bază, argumentele ei au fost că doar “puterea oamenilor” poate aduce schimbările revoluționare sociale – și “puterea oamenilor” este nonviolentă ca și necesitate.

Solnit ar trebui să știe că definind violența nu este neutră: în articolul ei “The Myth Of Seattle Violence”, povestește nereușita ei de a face *New York Times* să se oprească să susțină că demonstrațiile împotriva summitului WTO din 1999 din Seattle sunt “violente”. Subliniind *violența* ca fiind categoria ei centrală, Solnit consolidează eficacitatea uneia dintre uneltele care vor fi folosite inevitabil împotriva protestatarilor – inclusiv ea – oricând servește interesele celor puternici.

Solnit și-a rezervat o furie particulară pentru cei care susțin diversitatea tacticilor ca fiind o cale de a împiedica divizarea mișcărilor. Diverse paragrafe din “Throwing Out the Master’s Tools” au avut ca scop denunțarea celor de la CrimethInc. Pamfletul “Dear Occupiers”: Solnit a proclamat-o ca fiind “un discurs lung și plicticos pentru a justifica violența”, “un mecanism gol piperat cu insulte”, și s-a oprit la atacuri ad hominem la autorii despre care ea, desigur, nu știa nimica.

Cum oricine poate stabili, mare parte din “Dear Occupiers” revizuieste problemele sistematice ale capitalismului; susținerea diversității tacticilor este limitată la câteva paragrafe estompate. De ce ar reprezenta un autor câștigător de premii, că aceasta este un discurs lung și plicticos pro-violență?

Poate că pentru același motiv pentru care ea s-a alăturat autorităților în a delegitimizea violența chiar și atunci când aceștia sunt echipați să-i deligitimizeze propriile-i eforturi: mecanismul de pârgă a lui Solnit în mișcările sociale și privilegiile ei în societatea capitalistă sunt amândouă mize în distincția dintre legitim și ilegitim. Dacă vreodată mișcările sociale nu vor mai fi administrate de sus în jos – dacă se opresc din a se *auto politiza* – Hedges-șii și Solnit-șii din întreaga lume vor rămâne fără loc de muncă, literalmente cât și la figurat. Asta ar putea explica de ce-și percep cei mai mari inamici ca fiind cei care recomandă cu sobrietate împotriva divizării mișcărilor în facțiuni legitime și facțiuni ilegite.

Este greu de imaginat că Solnit ar fi prezentat “Dear Occupiers” în modul în care a făcut-o dacă ea se aștepta ca publicul ei să o citească. Ținând cont de calitatea ei de scriitor, acest fapt este un pariu cât de cât sigur – Solnit este de cele mai multe ori publicată în media corporatistă, în timp ce literatura CrimethInc. este distribuită doar prin rețelele grass-root; în orice caz, ea nu a inclus nici o legătură. Christ Hedges și-a permis să-și aroge libertăți asemănătoare în faimosul său “The Cancer in Occupy”, o litanie a generalizărilor exagerate despre “blocul negru anarhist”. Se pare că scopul final al ambilor autori este tăcerea: *De ce ai vrea să ascuți ce au acești oameni de spus? Sunt vandali violenți.*

Titlul articolului lui Solnit este o referință la textul influențial al lui Audre Lorde, “The Master’s Tools Will Never Dismantle the Master’s House”. Textul lui Lorde nu este o aprobare a nonviolentei; chiar și Derrick Jensen, pe care Hedges îl citează aprobator, a demitizat astfel de folosiri greșite ale acestei citări. Aici este suficient să repetăm faptul că cea mai puternică unealtă a conducătorilor nu este violența, ci delegitimizarea și divizarea – precum a accentuat Lorde în textul său. Ca să aperi mișcarea noastră împotriva lor, Lorde ne îndeamnă:

DIFERENȚA NU TREBUIE DOAR TOLERATĂ, CI TREBUIE VĂZUTĂ CA UN FOND AL POLARITĂȚILOR NECESARE ASUPRA CĂREIA CREATIVITATEA NOASTRĂ POATE SĂ SCÂNTEIA... DOAR ÎN INTERIORIUL INTERDEPENDENȚEI DIFERITE-LOR PUTERI, RECUNOSCUȚE ȘI EGALE, PUTEREA POATE CĂUTA NOI CĂI DE A FI ÎN LUMEA GENERATĂ, PRECUM ȘI CURAJUL ȘI SUSTENANȚA DE A ACȚIONA ACOLO UNDE NU SUNT CARTE.

Dacă e să supraviețuim, înseamnă să:

...ÎNVĂȚĂM CUM SĂ REZISTĂM SINGURI, NEPOPULARI ȘI UNEORI OCĂRĂȚI, ȘI CUM SĂ FACEM O CAUZĂ COMUNĂ CU ACEIA CARE SUNT IDENTIFICAȚI CA FIIND ÎN AFARA STRUCTURII, ASTFEL ÎNCÂT SĂ DEFINIM ȘI SĂ CĂUTĂM O LUME ÎN CARE CU TOȚII PUTEM PROSPERA... SĂ ÎNVĂȚĂM CUM SĂ LUĂM DIFERENȚELE NOASTRE ȘI SĂ LE FACEM FORȚE. CĂCI UNELTELE STĂPÂNILOR NU VOR DEMONTA CASA STĂPÂNULUI.

Este o nerușinare faptul că Solnit va cita argumentele lui Lorde împotriva tăcerii din context în ordinea delegitimizării și divizării. Dar poate nu ar trebui să fim surprinși atunci când profesioniștii de succes vând oamenii săraci și anonimi: trebuie să-și apere intențiile de clasă, sau riscă să ni se alăture. Pentru mecanismele care ridică oamenii în poziții de influență în cadrul ierarhiilor activiste și mass-media liberale, nu sunt, de asemenea, neutre; ei răsplătesc docilitatea, adesea codată ca “nonviolență”, redând invizibilitatea celor a căror eforturi chiar amenință capitalismul și ierarhia.

ISPITA LEGITIMITĂȚII

Când vrem să fim luați în serios, este tentant să pretindem legitimitatea în orice fel putem. Dar dacă nu vrem să consolidăm ierarhiile societății noastre, ar trebui să fim atenți să nu validăm forme ale legitimității care le perpetuează.

Este ușor de recunoscut modul în care funcționează în unele situații: atunci când evaluăm oamenii pe baza acreditării lor academice, ca de exemplu, acest fapt prioritizând cunoașterea abstractă în fața experienței trăite, centralizându-i pe cei care au de-a face cu lumea academică și marginalizând pe oricine altcineva. În alte cazuri, acest lucru se întâmplă mai subtil. Subliniem statutul nostru de organizatori ai comunității, susținând faptul că cei care duc lipsă de timp sau resurse pentru astfel de ocupații sunt mai puțin în poziția de a vorbi. Noi pretindem credibilitate precum localnicii vechi, deligitimizând implicit pe toți cei care nu sunt – inclusiv imigranții care au fost obligați să se mute în cartierul nostru din cauză că comunitățile lor au fost distruse de către procese care provin din ale noastre. Ne justificăm lupta pe baza rolurilor noastre în interiorul societății capitaliste – ca studenți, muncitori, contribuabili, cetățeni – fără a realiza cât de greu le va fi șomerilor, celor fără casă și cei excluși ca să-și justifice lupta lor.

Suntem deseori surprinși de întoarcerea survenită. Politicienii ne discreditează camarazii chiar cu vocabularul pe care l-am popularizat: “Aceia nu sunt activiști, sunt oameni fără casă care pretind că sunt activiști”. “Noi nu țintim comunitățile de culoare, noi le protejăm de activitatea criminală”. Cu toate acestea, am pregătit noi înșine calea aceasta prin afirmarea limbii care face legitimitatea condiționată.

Când subliniem faptul că mișcările noastre sunt și trebuie să fie nonviolente, facem același lucru. Acest lucru crează un Altul/Celălalt care este în afara protecției oricărei legitimități ne câștigăm – asta este, pe scurt, o țintă legitimă pentru violență. Oricine își sustrage camarazii din mâinile poliției, mai degrabă decât să aștepte pasiv să fie arestat – oricine face scuturi ca să se apere de gloanțele de cauciuc mai degrabă decât să abandoneze străzile poliției – oricine este acuzat de asaltarea unui ofițer mai degrabă decât să fie asaltat de către unul: toți acești nefericiți sunt aruncați lupilor ca fiind cei *violenți*, merele stricate. Toți cei care poartă măști chiar și la acțiuni legale din cauza muncii lor precare sau a statutului de imigrant sunt denunțați ca fiind *cancerul*, trădați în schimb pentru o frimătură de legitimitate de la putere. Noi Cetățenii Buni își permit să fie transparenți în totalitate; nu am comite niciodată o crimă sau nu am adăposti un potențial criminal în mijlocul nostru.

Și Altul-irea violenței netezește calea către *violența Altu-irii*. Cei care vor simți cele mai groaznice consecințe nu sunt punșii din clasa de mijloc puși la stâplul infamiei în războaiele înflăcărâte de pe internet, ci aceiași oameni aflați pe partea greșită a tuturor liniilor divizării în capitalism: săracii, marginalizații, aceia care nu au acreditări, instituții care să-i apere, sau stimulente ca să se joace jocuri politice care oricum sunt înclinate în favoarea autorităților și poate, de asemenea, a câtorva activiști bogați.

Delegitimizând pur și simplu violența nu poate oprit toate astea. Disparitățile societății nu ar putea fi menținute fără ea, iar disperații vor răspunde întotdeauna acționând, în special atunci când simt că au fost abandonați sorții. Dar acest tip de delegitimizare *poate* crea un golf între cei nervoși și cei dreپți din punct de vedere moral, “iraționalul” și raționalul, *violentul* și *societalul*. Am văzut consecințele în protestele din Anglia din august 2011, când foarte mulți din cei fără drept de vot, disperați de a se îmbunătăți prin ei înșiși prin orice mijloace legitime, au riscat un război privat împotriva proprietății, poliției și restului societății. Unii dintre ei au încercat să participe la mișcări populare precedente, doar ca să fie stigmatizați ca fiind huligani; nu este surprinzător faptul că rebeliunea lor a luat o turnură antisocială, rezultând în cinci morți și mai multă alienare de la alte sectoare ale populației.

Responsabilitatea tragediei lor constă nu numai în rebelii înșiși, nici în aceia care au impus injustiția din cauza căreia ei au avut de suferit, ci și în acei activiști care i-au stigmatizat în loc să li se alăture în formarea unei mișcări care ar fi putut să le canalizeze furia. Dacă nu există nicio conexiune între aceia care intenționează să schimbe societatea și cei care suferă cel mai mult în interiorul acesteia, nicio cauză comună între cei plini de speranță și cei mânioși, atunci când rebelul din urmă, iar primul îl va dezmoșteni, cel din urmă va fi distrus împreună cu toată speranța unei schimbări adevărate. Nici un efort în a distruge ierarhia nu va avea succes în timp ce aceia fără drept de vot sunt excluși, Ceilalți.

Care să fie baza noastră pentru legitimitate atunci, dacă nu cumva chiar angajamentul nostru către legalitate, nonviolență, sau oricare alt standard care ne atâră potențialii camarazi la uscat? Cum explicăm ceea ce facem și de ce suntem intitulați să o facem? Trebuie să fabricăm și să circulăm o valută a legitimității care nu este controlată de către conducătorii noștri, care nu-i crează pe Ceilalți.

Ca anarhiști, noi credem că dorințele noastre și bunăstarea noastră și a tuturor celorlalți oameni sunt singura bază semnificativă pentru acțiune. Decât să clasificăm acțiunile ca fiind violente sau nonviolente, ne centrăm să aflăm dacă extind sau limitează libertatea. Decât să insistăm că suntem nonviolenți, noi subliniem necesitatea întreruperii violenței inerente în guvernarea de sus în jos. Acest lucru ar putea produce inconveniențe celor care s-au obișuit să caute dialogul cu puterea, dar este inevitabil pentru toți cei care doresc cu adevărat să elimine puterea lor.

CONCLUZII: ÎNAPOI LA STRATEGIE

Dar *cum* întrerupem violența guvernării de sus în jos? Partizanii nonviolentei își încadrează argumentele în termeni atât strategici cât și morali: violența alienează masele, prevenindu-ne să construim “puterea oamenilor”, care ne va face triumfători.

Există un sămbure de adevăr în asta. Dacă violența este înțeleasă ca fiind uz ilegal de forță, argumentul lor poate fi sumarizat ca fiind o tautologie: delegitimizarea acțiunii este nepopulară.

Într-adevăr, cei care iau legitimitatea societății capitaliste de-a gata sunt de natură să vadă pe oricine care ia măsuri materiale să contracareze disparitățile sale violente. Problema cu care ne confruntăm este să legitimizăm forme concrete de rezistență: nu pe motiv că sunt nonviolente, ci pe motiv că acestea sunt eliberatoare, că acestea îndeplinesc nevoile și dorințele reale.

Nu este o sarcină ușoară. Chiar și atunci când credem pasional în ceea ce facem, dacă nu este recunoscut pe scară largă ca fiind legitimă, avem tendința de a bolborosi atunci când ni se cere să ne explicăm. Dacă am putea să rămânem în limitele prevăzute pentru noi în cadrul acestui sistem în timp ce îl vom răsturna! Mișcarea Occupy a fost caracterizată de încercări de a face chiar asta – cetățeni insistând asupra dreptului lor de a ocupa un parc public pe baza fisurilor legale obscure, făcând justificări întortocheate care nu erau cu mult mai convingătoare pentru spectatorii pasivi decât pentru autorități. Oamenii doresc să repare in justiția din jurul lor, dar într-o societate extrem de reglementată și controlată, sunt așa de puțini încât au impresia că au obligația de a o face.

Solnit poate că are dreptate când e vorba de accentul pus pe nonviolenta ca fiind esențial în succesul inițial al Occupy Wall Street: oamenii vor asigurarea că nu vor trebui să părăsească zonele lor confortabile, și că ceea ce vor face va avea sens tuturor celorlalți. Dar, se întâmplă adesea ca condiție prealabilă pentru a deveni o mișcare limitată pe care trebuie să o transcendă: Occupy Oakland rămâne vie după ce alte ocupații au murit *din cauză că* a îmbrățișat o diversitate de tactici, nu *în ciuda* acesteia. De asemenea, dacă vrem cu adevărat să transformăm societatea noastră, nu putem rămâne pentru întotdeauna în limitele înguste considerate de către autoritate ca fiind legitime: trebuie să extindem sfera lucrurilor la care oamenii se simt îndreptățiți.

*TOATĂ ACOPERIREA MASS-MEDIEI DIN LUME NU VE AJUTA DACĂ NU VOM
REUȘI SĂ CREĂM O SITUAȚIE ÎN CARE OAMENII SE SIMT ÎNDREPTĂȚIȚI SĂ SE
APERIE SINGURI ȘI RECIRPOC.*

Legitimizând rezistența, extinzând ceea ce este acceptat, nu va fi popular la început – niciodată nu este, mai precis din cauza tautologiei puse în față. Este necesar un efort considerabil ca discursul să se schimbe: înfruntând calm ultrajul și învinuirile, subliniind umil criteriile noastre pentru ceea ce este legitim.

Fie că vedem această provocare că merită, totul depinde de obiectivele noastre pe termen lung. Precum a subliniat David Graeber, conflictele cauzate de obiective apar ca și mascarade ale diferenței morale și strategice. Făcând din nonviolenta ca principiu de bază a mișcării noastre ar fi de înțeles dacă obiectivele noastre pe termen lung nu ar fi să contestăm fundamentele structurii societății noastre, dar ca să clădești o mișcare de masă care poate exercita legitimitate precum este definită de către cei puternici – și care este pregătită să se supravegheze în mod corespunzător. Dar dacă chiar dorim să schimbăm societatea noastră, trebuie să schimbăm discursul legitimității, nu doar să ne poziționăm între ea și cum se prezintă în prezent. Dacă ne centram doar pe cea din urmă, vom găsi schimbări dese ale terenului de sub picioarele noastre, și că mulți dintre cei cu care ar trebui să găsim o cauză comună nu o vor împărtăși cu noi niciodată.

Este important să avem discuții strategice: plecând de la discursul nonviolentei nu înseamnă că trebuie să susținem că fiecare geam spart este *o idee bună*. Dar asta împiedică aceste discuții atunci când dogmaticii insistă că toți cei care nu le împărtășesc obiectivele și ipotezele – să nu vorbim de interesele lor de clasă! – nu au nici un rost strategic. Nu este strategic de asemenea să te centrezi pe delegitimizarea eforturilor altora mai degrabă decât pentru o coordonare pentru a acționa împreună acolo unde ne suprapunem. Acesta este punctul să afirmăm diversitatea tacticilor: de a construi o mișcare care ale loc pentru noi toți, dar nu lasă loc dominației și muțirii – o “putere a oamenilor” care se poate extinde și intensifica.

CEI CARE AU SPUS CĂ REVOLUȚIA EGIPTEANĂ A FOST PAȘNICĂ NU AU VĂZUT ORORILE PE CARE NI LE-A FĂCUT POLIȚIA, NICI NU AU VĂZUT REZISTENȚA ȘI CHIAR FORȚA PE CARE REVOLUȚIONARII AU FOLOSIT-O ÎMPOTRIVA POLIȚIEI PENTRU A-ȘI APĂRA OCUPAȚIILE LOR PROVIZORII ȘI SPAȚIILE: GUVERNUL ADMITE CĂ 99 DE SECȚII DE POLIȚIE AU FOST ARSE, MII DE DE MAȘINI DE POLIȚIE AU FOST DISTRUSE, ȘI TOATE BIROURILE PARTIDULUI DE GUVERNĂMÂNT DIN EGIPT AU FOST ARSE. AU FOST RIDICATE BARICADE, OFIȚERII AU FOST BĂTUȚI ȘI BOMBARDAȚI CU PIETRE CHIAR ÎN TIMP CE TRĂGEAU CU GAZE LACRIMOGENE ȘI MUNIȚIE ADEVĂRATĂ ÎN NOI... DACĂ STATUL S-AR FI PREDAT IMEDIAT AM FI FOST NESPUS DE FERICIȚI, DAR ÎN TIMP CE EI ABUZAU DE NOI, NE BĂTEAU, NE OMORAU, NOI ȘTIAM CĂ NU ERA NICI ALTĂ CALDE DECÂT SĂ LUPTĂM ÎNAPOI.

– DECLARAȚIE DE SOLIDARITATE DIN CAIRO PENTRU OCCUPY WALL STREE,
24 OCTOMBRIE 2011

*

MAI MULTE DE CITIT:

Debating Tactics: Remember to Ask, “What Works?”

Historicizing “Violence”: Thoughts on the Hedges/Graeber Debate

Biblioteca Anarhistă

CrimethInc
Ilegitimitatea violenței, violența legitimității
2012

Preluat la 15.12.2022 de la <https://centruldecultura.wordpress.com/2012/07/13/ilegitimitatea-violentei-violenta-legitimitatii-crimethinc/>

ro.theanarchistlibrary.org